

A mogorva Avar király rejtett kincsei

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyapa, aki vidéken lakott, egy különleges erdő mellett. Ott, ahol valamikor réges-régen a mogorva Avar király is élt.

Ez a nagyapa imádta mindkét unokáját: a nyolcéves Bencét, aki ügyesen bánt a játék kardjával, határozott parancsokat osztogatott, és legyőzte a képzeletbeli sárkányt is, és a csendesebb Lucát, aki hatévesen már fejből tudta a legtöbb béka nevét. Felismerte a varangyot, a zöld levelibékát, a kecskebékát és a tavi békát. Néha, amikor nyáron a szünidőben a nagyapánál voltak bátyával, megfogtak egyet, és ő megsimogathatta. Sok rajzot is készített az ugróbajnokokról.

A nagyapa szívesen szervezett különleges programot, ha unokái látogatóba jöttek. Ezt tette a téli szünet idejére is, mivel idén sem esett hó. Amikor kísértáltak az erdő szélére, megemlítette egy régmúlt birodalom titokzatos királyát:

– Na, és tudjátok, ki élt ezen a helyen a távoli múltban? A mogorva Avar király.

– Miért volt mogorva? És miért volt ilyen fura neve? – kérdezték a gyerekek egyszerre.

– Hm, ez bizony hosszú történet, és ahhoz, hogy megértsétek, be kell mennünk az erdő közepébe. Elég bátrak vagytok hozzá?

– Én nagyon bátor vagyok! – kiáltotta határozottan Bence.

– Te is jössz, nagyapa? – kérdezte félénken Luca.

– Hát persze, és ha kéritek, megfogom a kezeteiket. Régen sok zsvány élt az erdőben – felelte nagyapa komolyan.

– Én szeretném – mondta Luca halkán.

Bence ugyan nem szólt semmit, de azért a biztonság kedvéért egyik kezével megfogta nagypapi kezét, a másikkal pedig szorosabban markolta kardját.

Az erdőbe belépve félelmetesen magasodtak fölöttük a fák, a szélben csupaszon hajladoztak és ijesztően nyikorogtak, mintha valamit mondani akarnának. Leveleiket már régen lehullajtották, és a sétálók csizmái alatt vastag avar zizegett a kemény, megfagyott talajon. Fülbántó volt ez a zörgés, nyikorgás a gyerekek számára, de aztán nagypapi erős hangjától elhalkult minden rémisztő zaj:

– A király nagyon bátor uralkodó lévén sok hőstettet vitt véghez, bejárta a fél világot. Rengeteg kincset és óriási vagyont szerzett. Viszont nem volt senkije, egy igaz barátja sem, mert durván bánt az emberekkel, a kedvességet nem ismerte. Ezért nevezték el mogorvának. És azért hívták Avar királynak, mert a lehulló őszi avarban szeretett magányosan sétálni. Néha, amikor még elég meleg volt ősszel, és szépen sütött a nap, szívesen belefeküdt a színes levelek közé, és hallgatta az erdőt.

– Szegény király – szólalt meg Luca –, biztos nem volt anyukája, aki megtanította volna a kedvességre.

Nagypapa csak megköszöri torkát, és mentek tovább az ösvényen. A fiú viszont gyanúsán csendben lépegetett, így nagyapja megkérdezte:

– Mi a baj, Bence?

– Semmi...

– Mondd csak bátran, magunk között vagyunk, ami itt történik, az itt is marad.

– Hát, én sem vagyok túl kedves, mindig hangosan parancsolgatok – mondta Bence szipogva –, nem szeretném, ha mogorvának hívnának.

– Ó, ezen könnyű segíteni – magyarázta nagyapja –, csupán kicsit türelmesebbnek kell lenned. De inkább nézzük azt a kincset!

– Kincs? Milyen kincs? – csillant fel váratlanul a gyerekek szeme.

– A király a környéken rejtette el kincsei egy részét. Látjátok azt a dombot a kis tisztás közepén? Szerintem ott található a mogorva király kincse.

– Nézzük meg! – kiáltott Bence.

Ahogy kimondta, már neki is iramodott a tisztásnak, és vadul kotorászni kezdett a lehullott falevelek között. Kicsit később nagy lelkesen csatlakozott hozzá Luca is. De egy idő után elfáradtak, és mivel nem találtak semmit, Bence durcásan belerúgott egy fiatal fácskába. De ahogy nagypapájára nézett, rögtön tudta, hogy nem viselkedett helyesen, és elszégyellte magát. Mivel a megbánás látszódt az arcán, nagypapa kivett egy kis lapátot a hátizsákjából, és a kezébe nyomta. Lucának gereblyét nyújtott át. Így a munka már gyorsabban ment, és egyszer csak valami megcsikordult a szerszámok élén. Az avar alól kifordult egy fényes korona, tele díszítő kövekkel, meg egy csodálatos varázspálca.

– Nahát! – kiáltottak fel egyszerre, és nevetve kotorták ki az avar alól a mogorva Avar király elrejtett kincseit. Bence sapkás fejére pont passzolt a királyi korona, büszkén is viselte. Luca pedig vidáman suhintott néhányat varázspálcájával, bár nem történt semmi.

– Ki kell még találni hozzá a megfelelő varázsszót – vélte nagypapa –, de már hűvösödik, lassan itt az uzsonna ideje is, indulnunk kell vissza. Nagymama már biztos készíti a forró kakaót.

A gyerekek boldogan vették haza az irányt bölcs nagyapjuk kíséretében.

Török Bianka illusztrációja a Kabóca gyereklap
2020. novemberi címlapján